

Εφημερίς
πυ διαβάσεις κι' άπορείς
θα βγαίνει πάντα το πρωί εκάστης Κυριακής
κι' ο Άρβας θάν' υπεύθυνος συντάκτης κι' ίδρυτής

Έτος πρώτον αριθμούμεν
κι' εις τας Πάτρας κατοικούμεν

Χίλια κι' έννιакόσια κι' είκοσι κι' έννια
μ' ύκομνήματα κι' ένστάσεις θα τή φάμε τή Τουρκιά

Του κάθε φύλλου ή τιμή
είναι μονάχα μιá δραχμή

Είς δραχμάς πενήντα μόνον τήν του έτους συνδρομήν
κι' είκοσι πέντε τ' εξαμήνου καθωρίσαμεν τιμήν
για τα ξένα μέρη όμως δυό δολάρια, κι' αυτά
εις το χέρι άπ' τον καθένα καταβάλλονται μπροστά
Έπιστολάς και συνδρομάς
προσωπικός μόνον σ' έμάς

Του μηνός Αυγούστου ήμέραις δέκα έχμεν κι' όκτω
και τή Χάγη συζητούμε πάλιν, δίχως τελειωμό

Αριθμός του φύλλου είναι του παρόντος ο δεκάξη
μ' έκλογών πολλαίς ένστάσεις, κι' ούθε βρέξη κι' ούθε στάξη!

Αι τής Χάγης Συνδιασκεψεις πολλά λόγια χωρίς.... σκέψεις!!!

Πάλι το σχέδιο του Γιούγκ τον κόσμο άπασχολεί
κι' όλοι στα μάτια τον κυτάν τον Σνόουντεν, σαν μιλεί
κι' έγώ τον Χόλστα τον κυτώ με τάσπρο μου το μάτι
μήπως ότ' είπε τώκαμε μονάχα για ινάτι
και τώρα μάς λησιμόνησε κι' έβούλωσε το στόμα
που βλέπει ότ' ή 'Ελλάδα μας τυγχάνει πλέον πτώμα!

Άλλ' όχι! Χόλστα μου χρυσέ! πολύ σε καμαρώνω
και μ' ένα διαφνοστέφανο κι' έγώ σε στεφανώνω!
Άνοιξες διάπλατα έσύ την πόρτα στην αλήθεια
κι' άφοϋ το είπ' ή Άμερικη δέν είναι κολοκύθια
μά ούτε παραμύθια

Μπράβο! και να σε χαιρώνται άκόμη κι' οι δικοί σου
και άναμένω για να ιδώ ποιοι θάναι οι καρποί σου!
Μά πές μου, όμως, τι ζήλεψες άπ' την ψωροελλάδα
π' ισχνότερ' άπ' του Φαραώ έγίνη τή γελάδα;

Πώς σουρθε αυτή ή σβελάδα;
Έμάς ποσώς δέν έμαθεν, ως τώρα. ή Εύρώπη
να δικαιώνη. Κι' ήσαντε και μάταιοι κι' οι κόποι,
ποτέ δέν πείσθηκε κανείς!

σ' έμάς ως Κράτος, κι' ό μικρός, μά... κι' ό έπιφανής

Λοιπόν: Έσύ τι γύρευες να μπής, καλές στη μέση,
ή μήπως να τσακώνεσαι με Τούρκους σου άρέσει;
ή δίκιο έχουμε λοιπόν; Περίεργον, κομμάτι!
που βρέθηκ' ένας άνθρωπος να όίξη και τ' άλάτι!

Μά ξέρεις πώς έμπλέχθηκες σε χώρα θεριακλήδων;
στη χώρα του «καφφέ γλυκϋ» και τώσων κουρελήδων;

Γνωρίζεις ότι είμαστε και για κηφήνες πρώτοι;
πώς με την πρώτη πέρονουμε και δίχως άβιζότη;
Έέρεις που μ' έπηξες το νοϋ;
τι θές έσύ στην κουρελού;

Έέρεις έσύ πώς κάνομε τας έκλογάς μ' ένστάσεις;
Έέρεις πώς πρώτα είχαμε σωρό τας καταστάσεις;
Έέρεις και των Κυβερνητών τας τόσας διαστάσεις
Μας ξέρεις από την καλή;

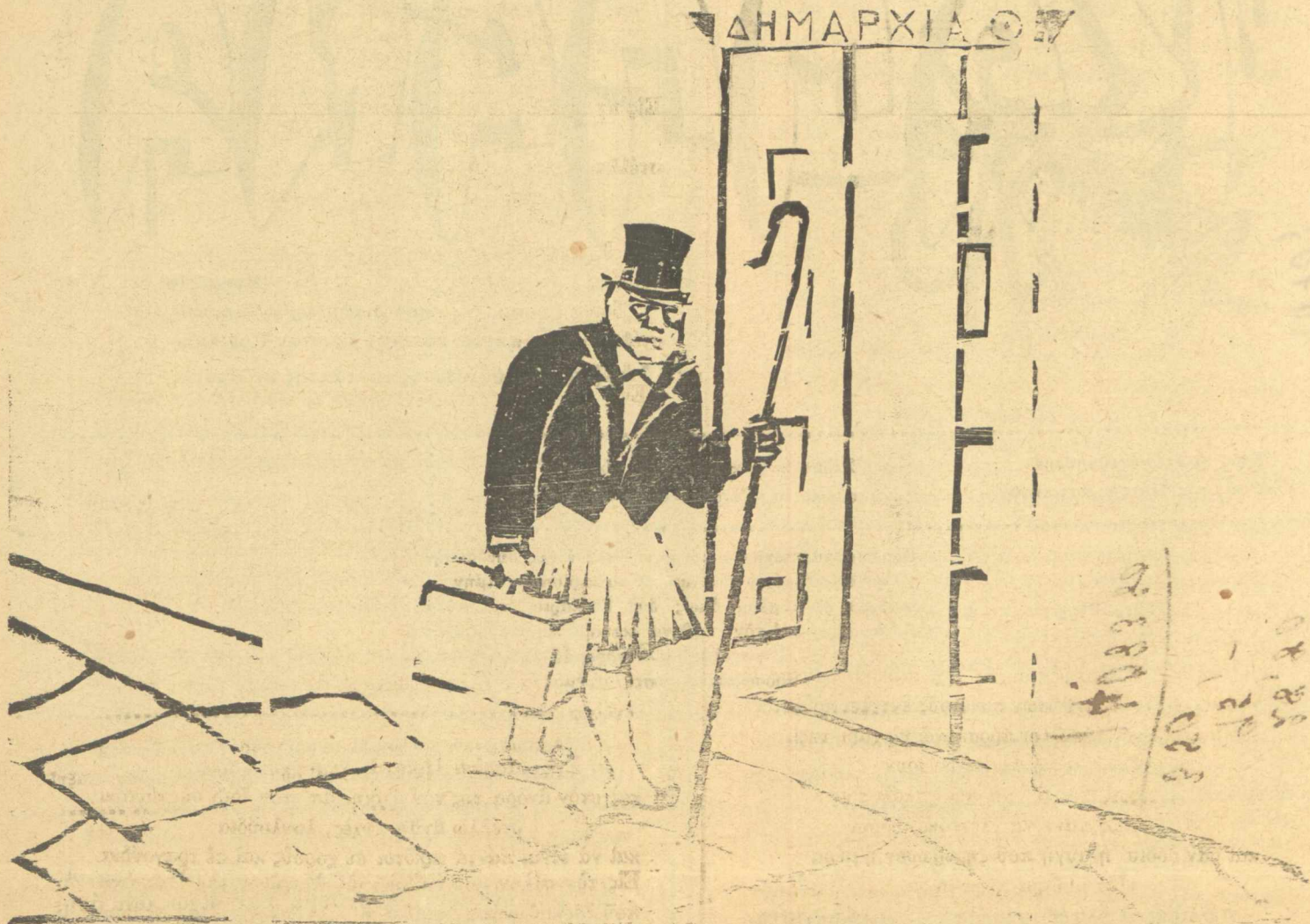
Έέρεις ότι χανόμαστε για ζήτω σαν τρελλοί
Έέρεις πώς ύπομνήματα σ' αυτόν που άπειλεί
άμέσως τ' άπευθύνουμε και τρέχει για.. μαλλι,
και... μένει κουρεμένος;

Έέρεις πώς είμαστε ένδοξοι, χωρίς κορώνας γένος;
Άνδρείοι, ξέρεις τ' είμαστε και έχουμε και σθένος;
Λοιπόν! Τι σουρθε διάβολε κι' έσένα έπομένως
Τι ζήταγες για να μπλεχθής, να βρής το διάβόλό σου;
και πώς αυτό δέν τώβαλες καθόλου στο μυαλό σου;
κι' όπου καλά καθώτανε και πέλαγο γυρεύει
κι' έτώρα τί ξερομασάς; ποϋ ή Τουρκιά άγριεύει!

Νά ιδώ! πολύ σε καρτερω, πώς θα τα βγάλης πέρα
να μη σου πάρη ό δ...κι' έσένα τον πατέρα
έτώρα που μάς έμπλεξες ξεμπλεχτ' άμέσως τώρα
να μην μάς έλθη ξαφνικό σε τέτοια κακιάν ώρα
κι' αν γίνη ότι είπες! ώ! θα ιδής κι' έσύ χειροκροτήματα
τί φλογερά ποιήματα!

που θε να χάσης και τα αυγά μαζί με το καλάθι
από την πολλή σου τή χαρά, κι' ή Εύρώπη σαν το μάθη
θα ιδής τηλεγραφήματα
και μάτσο και μούτσο φιλήματα!
καθώς σου στέλνω έγώ
και βίρα μη σε κάνομε στην Γκρέτσια κι' 'Υπουργό!

Θά μ' πῆς λοιπὸν ἢ δὲν θά μ' πῆς
τούτέστι... τί θά κάνης ;
'Ἐσὺ, θρὲ φίλε μου, μπορεῖς,
μ' αὐτὰ νὰ μᾶς πεθάνης!...

Θά μ' εἰπῆς Δῆμαρχος λοιπὸν ;
ἢ θές νὰ εἰπῆς κ' ὁ Νόμος ;
'Ω! τῶν μεγάλων σου παθῶν !
γιὰ νάεισαι.... οἰκονόμος!!!

**Τὸ μεγάλο πατιρντί
τοῦ Γηροκομειοῦ ἢ γιορτῆ**

Φ.— Πόθεν ἦλθες ἔτσι Κλάπα, ποῦσαι κατασκοπισμένος
ιδρωμένος, μουσκευμένος σὰν παραβοσκαισμένος
Κ.— Στοῦ Γηροκομειοῦ ἐπῆγα τὴ μεγάλη τὴ γιορτῆ
κι' ἐσυχάθηκα τὴν ὥρα καὶ στιγμή ποῦ πῆγα κεῖ
καὶ γι' αὐτὸ θὰ τ' ἀραδιάσω ὅλα Φάπα στὸ χαρτί
γιατί τοῦτο μοῦ ἐφάνη σὰν μεγάλο πατιρντί
Φ.— Πρόσεχε ἐσὺ ποῦ εἶδες χίλιες δυὸ ὡς ἐδῶ παράτες
νὰ μὴν ἔκανες τὰ ἴδια ὅπως πῆγαινες στὴς στρατάς
καὶ σὲ ποῦ πομπὴ ποῦ θέλεις ν' ἀναμπαίξεις τούς διαβάταις
Κ.— Ἐγὼ πῆγα ἕνας ξένος, ὡς περνοῦν οἱ στρατηλάταις
Φ.— Λοιπὸν;
Κ.— Δὲν θὰ εἶχε ξημερώσει τῆς Τετάρτης τὸ πρωὶ
κι' ὅπως ἀνοιξα λιγάκι ποῦ λὲς τὸ παράθυρό μου
βλέπω πλῆθος νὰ πηγαίνη μεσ' τὴν ἔκτασι τοῦ δρόμου
ἄνδρες νέους καὶ γυναῖκες μὲ παιδιὰ στὴς ἀγκαλιαῖς
καὶ ξεκάλτσωταις ἀφράταις μὲ παντοῦφλες κοπελλιές
μερικαῖς καὶ γκαστρωμέναις μ' ἐκεῖ πέρα τὴν κοιλιὰ
καὶ νὰ φέρουν καὶ στὴν πλάτη κάτι ροῦχα, μπογαλάκι
κι' ἄλλος νάχη μιὰ μποτίλια ἄλλος κάποιον πραμματάκι
κι' ὁ καθένας κάτι νάχη εἰς τὰς χεῖρας λιγουλάκι
καὶ τὸ πλεόν μικροულάκι

Φ.— Διάβολε! Μετοικεσίαν μοῦ θυμᾶς τῆς Βοβυλῶνος
Κ.— Μήπως ἔλειπε νομίζεις στὴν πομπὴ αὐτὴν κ' ὁ ὄνος;
Πλεῖστοι ὄνοι φορτωμένοι εὐρισκόνσαντε στὸ πλῆθος
ὡς στὰς ἐορτὰς συμβαίνει ὅπως ξέρεις σύ, συνήθως
εἶδα χῆρες ποῦ πηγαίνουν μὲ τοὺς ἄλλους ν' ἀσπασθοῦνε
κι' ὄλο ἐφέροναν τὰ μάτια ἀπὸ κάπου νὰ πιασθοῦνε
οἶον στήριξι ἀπ' ἄνδρα ἐπὶ τέλους γιὰ νὰ βροῦνε
εἶδα κάρα καὶ ἀμάξια; Τὴν Κοπίδω κ' ἄλλη μιὰ
καὶ μοῦρχώταν εὐωδία τῶν ἀλόγων ἢ σβουνιά
Φ.— Τρέλλα!
Κ.— Εἶδα μαῦρα μάτια, ποῦ μὲ κάμανε κομμάτια
εἶδα μάτια τσιμπλιασμένα
ποῦ συχαίνεται κ' ἡ πέννα
εἶδα στρουμπουλὰ κοράσια
σὰν τοῦ Μάη τὰ κεράσια
μάτια ἐλεύθερα ὠ'μένα
ποῦ μὲ κύτταζαν ἐμένα
μοῦτρα μακιγιαρισμένα
ξέπλεκα μαλλιά κομμένα
κι' ἄλλα μάτια σκυθρωπὰ
ποῦ μ' ἀνάψανε σεβντὰ
καὶ στὸ θέαμα τὸ πλάνο
Φάπα, τί εἶχα καὶ νὰ κάνω
πῆρ' ἀπόκοντα τὸ πλῆθος

ένδυθεις καθώς συνήθως
καί μιὰ ποῦχε τέλος πάντων κάτι . . . παραγινωμένα
"Αχ! ἐκόλλησε σὲ μένα
καί μου πρόσφερε στὸ πιάτο
τὸ χαλβᾶ μιλφέι γ σφουγκᾶτο

Φ.— Μωρὲ μπράβο κατακτήσεις

Κ.— Κι' ἐπὶ πλέον θ' ἀπορήσης ἐγὼ στοίχημα τὸ βάνω
ἂν σοῦ πῶ ἀκόμη τ' εἶδα στὸ Γηροκομεῖο ἀπάγω
πρὶν καλὰ-καλὰ προφτάσουν οἱ παπάδες νὰ διαβάσουν
τοὺς ψαλμοὺς στὴν ἐκκλησία.

εἶδα κόσμο ποῦ νηστεύει μὲ μεγάλη σιχασιὰ
ξαπλωμένον εἰς τὰ δέντρα νὰ μασᾶνε τὸν πατοᾶ
ἄλλοι νὰ μασᾶν σουβλάκια καὶ γαρδούμα ἄλλοι νὰ τρῶν
κι' ἄλλοι εἰς τὸν μαυροπράσινόν της νὰ βουτᾶνε τὸν ζωμόν
εἶδα γλέντια, τουμπελέκια μὲ τραγούδια βραχνιασμένα
εἶδα, θεὸς νὰ μὲ φυλάξοι!, τὰ ζευγάρια ἀγκαλιασμένα
εἶδα ποῦχαν ἀπ' τὴ ζέση ἀφημένα ἔξω οὔλα

ποῦ σοῦρχῶνταν ἀναγοῦλα

τὴ Φιοροῦλα, τὴ Μαροῦλα τὴν Κατίνα, Παναγοῦλα
μὰ καί μιὰ ξερογαϊδάρα ποῦ τὴ λέγανε Μπεμποῦλα
εἶδα γύφτισσας ποῦ ζῶναν μὲ κερὶ τὴν ἐκκλησιὰ
εἶδα δύο σ' ἓνα δένδρο σὲ μεγάλη μπερδεψιὰ
νῦξ Βακχίας!, ἀδελφέ μου, κι' ὄχι προσκυνήματος
νῦξ παντοειδῶν μεθύσων συνεχοῦς ἐντέλει κρῖματος
κι' ἔπειτα σοῦ λένε ὅλοι προσκυνῶ τὴ χάρι της!,

ὅτι πᾶν νὰ προσκηνύσουν

καὶ δὲν λὲν νὰ πῶ χαλάλι τοῖς

πῶς πᾶνε νὰ γλεντοκοπήσουν

καὶ σὰν ῥόδι σ' ἡ αὐγὴ ποῦ ξημέρωσεν ἡ μέρα

εἶδα μοῦτρα πέρα-πέρα

ποῦ κατάκοπα γυροῦσαν μὲ τὰ μάτια νυσταγμένα
καὶ κορμιὰ ἀπὸ τὴν ἀγρυπνία, σὰν κροαβοτσακισμένα
'Αλλ' εἶδα καὶ φρικτότερα ποῦ κρύπτω ἐπιμόνος

Φ.— Θὰ θέλεις ὅπως φαίνεται σύ νὰ τὰ ξέρης μόνος

Κ.— Δὲν πρόκειται;... ἄλλ' ὅλα αὐτὰ θὰ σοῦ τὰ πῶ ὑστέρω.
καὶ προπαντὸς ἴμαστε οἱ δυὸ μονάχο κι' ἰδιαίτερος..

Χαιρετίζω τὸν Τρικούπην Βουλευτὴν ἀκόμη ὄντα
καὶ ἐντεῦθεν διελθόντα

καὶ τοῦ εὐχομαι ζωὴν στὸ μικρὸ του βαφτιστήρι
κι' εἰς αὐτὸν καὶ στὴν κυρίαν καὶ στὸ Θέμη τὸ Σωτήρι

"Ἐνα μπομπουκι ῥόδινο κι' ὀλόδροσο μιὰ μέρα
σὲ κῆπο λουλουδόσπαρτο ἐφύτρωσ' ἐκεῖ πέρα
καὶ τὸ φυλάγαν ἀγρυπνοὶ γοννοὶ τὰ βράδνα, βράδνα
τὸ πότιζαν, τ' ἀνάσταναν τῶν ἴδιων χίλια χάρδια
ὄσο ποῦ πειρὸ τὸ λουλουδο ἐθέριεψε μιὰν ὥρα
κι' ἐγίνηκε ἡ πανεύμορφη ἡ κόρη ἡ πανώρηνη
ποῦ λέγαν Λίτσα τώρα

Κι' ἦλθε κι' ἡ ὥρα τώρα πειρὰ, ποῦ λαμπροφωρεμένη
μεσ' τὴ γιορτὴ τοῦ γάμου της νυφοῦλα στολιομένη
θὰ πήγαινε ὀλόχαρη ἡ ζηλεμένη,

Κόρη, τῶν ὄλων ἡ χαρὰ ὦ! τὴ χρυσὸ, καλὸ παιδί,
ἡ Λίτσα τοῦ Μακροῦ

"Ὅταν, μιὰ νύχτ' ἄγριο ποῦλλι...στὸ πλομιστὸ κρεββάτι
μὲ θεριεμένο μάτι

ἐχύμνηξε σὰν οἴφοννας, σὰν χάρος καὶ τὴν πῆρε
καὶ τὴ χαρὰ τῶν ὄλων μας μαζῆ του συνεπῆρε

Λίτσα, τῆς Λάρισας χαρὰ στολίδι καὶ καμάρι!
Σειροῦναι! σὸ! πῶς κλείσθηκες μεσ' τὸ βαρὸ σκοτάδι;
πῶς ἔφηνες; καλὸ παιδί, ὦ κάλλη μας, δροσάτα
κι' ὅλα μαζῆ χαθῆκανε ὄνειρα, ἐλπίδες, νειάτα

Τὰς εὐχὰς μας τὰς θερμὰς
γιὰ νὰ στείλτε καὶ σ' ἐμᾶς

Εἰς τὴν Γιώταν Φραγκοπούλου, τὴν ὠραίαν κι' ἐκλεκτὴν
καὶ μητέρα Ζηλευτὴν
στέλλω εὐχὰς, λουλούδια, κρῖνα κι' ἐγκαρδίως τὴν εὐχὴν
πάντοτε νὰ δοκιμάζη εὐτυχίαν Ζηλευτὴν

Εἰς τὴν Παπανικολάου τὴν γλυκύτατη Μαρίκα
ποῦ διαρκῶς στὰς συγκεντρώσεις ἐμπροσθέν μου πάντου βοῆκα
δροσερὰν καὶ γλυκνυτάτην μὲ τὰ μάτια τὰ μεγάλα
στέλλω πλήθος τσαντσαμίνια, μὰ καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα

Εἰς τὴν Μαίρη Ζέζα ποῦναι ἓνα νειόβγαλτο λουλουδι
στέλλω εὐχὴν μὰ καὶ τραγοῦδι
νὰ τὸ χαίρωνται οἱ θεῖοι κι' οἱ γονεῖς τέτοιο ἀγγελουδι.

Στὴ Μαρία τοῦ Διακίδου τὴν φιλεύσπλαχον κυρίαν
ποῦ ποτὲ δὲν παραλείπει οὐδεμίαν εὐκαιρίαν
γιὰ νὰ κάνη εὐσπλαχίαν
ὁ Θεὸς; νὰ δίνη πάντα καὶ δυνάμεις καὶ υἰεῖαν.

Εἰς τὴν Μαίρη Κωστοπούλου στέλλω τοῦρταν καὶ πουλιὰ
στέλλω κρῖνα στέλλω ῥόδα, στέλλω μπάμεζ μι' ἀγκαλιὰ
στέλλω δυὸ μεγάλα ψάρια, γιὰ νὰ φτιάση σκορδαλιά.

Στὴ Μαρίκα Πριονᾶ, ἀποστέλλω τραχανᾶ
καὶ στὸν ἄνδρα της τὸν Τάκη, ἀπ' τὸν ἴδιο σὲ πιατάκι
στέλλω ἄνθη, εὐχὰς, λουλούδια
καὶ νὰ εἶναι πάντα πρῶτοι σὲ χοροὺς καὶ σὲ τραγούδια.
Εἰς τὸν φίλον μου ἐπίσης τὸν Μαρίνον τὸν Πετρέσκο
ποῦ ξεσκοῦφωτος γυρίζει κι' ὄλο παίρνει ἀέρα φρέσκο
ἀποστέλλω σὺν τοῖς ἄλλοις ἓνα ψάθινο καπέλλο
γιὰ νὰ βάλῃ ἐπὶ τέλους τὸ ταλαίπωρο τσερβέλο.

Στέλλω κ' εἰς τὴν Γεωργίου τὴν ὠραία Μαριγῆ
ποῦναι τώρα στῶν Πατρέων τὴν φιλόξενον τὴν γῆ
ἓνα πλήθος τὰ λουλούδια
στὴ γιορτὴ της μὲ τραγούδια

Καὶ στὴν Μάρω Λυμπεράλλη
ἡ Καμπάνα πάντα ψάλλει
τὰς σπανίας ἀρετὰς
ἀποστέλλουσα ἐπίσης τὰς εἰλικρινεῖς εὐχὰς.

Στὸν Γεράνιον τὸν Πᾶνον τὸν καλὸν συνδρομητὴν
διατόρως τοῦ φωνάζω τὴν εὐχὴν τὴν ἐκλεκτὴν
νᾶχη πάντοτε τὰ πλούτη τ' οὐρανοῦ καὶ τ' ἀγαθὰ
καὶ ὁ οἶνος εὐτυχίας διαρκῶς νὰ τὸν μεθᾶ.
Εἰς τὸν Ντότσιαν τὸν Πᾶνον ἀποστέλλω μιὰν πῆττα
καὶ νὰ φέρῃ πάντα τίγκα ἀπὸ ψάρια τὴ γαῖτα.

Εἰς τὸν Τάκη Κοτρονόπ'λο τὴν ἐγκαρδίον εὐχὴν
μία νύφη ὡς τὴν θέλει. μὰ μὲ προῖκα, κι' ἐκλεκτὴν

Εἰς τὸν Τάκη Χασαπόπ'λο ἐκ τῶν πρώτων Δικηγόρων
ἀποστέλλω κόφα ἀνθέων, ὡς εἰλικρινὲς μου δῶρον.

Εἰς τὸν Τάκη Πρεβεζᾶνο ἀποστέλλω πλέον βέρραν
καὶ συνάμα γιὰ τὸ κόμμα τροχισμένην τὴν μαχαίραν.

Εἰς τὸν φίλον Παναγιώτην τὸν ἀγαπητὸν Ψαλλίδα
ἀποστέλλω ἓν ἄρνιον, μία τοῦρτα καὶ μιὰ γίδα.

Στὸν Πετρόπουλον τὸν Πᾶνον, πῶχει μάτια λιγωμένα
ἐκλεκτὰ λουλούδια στέλλω, στή γιορτή του ἕνα—ἕνα.

Εἰς τὸν Παναγῆ Βουρλούμην, Βουλευτὴν τῶν Ἀθηνῶν
ἀποστέλλω μπουγαρίνια, κι' ἕνα ζεῦγος ἐκ χηνῶν.

Εὐχομαι στὸν Πᾶνον Μπροῦτζο πάντοτε χαρὲς καὶ γέλοια
καὶ ὁ φοῦρνος του νὰ βγάξῃ σὲ χιλιάδες τὰ καρβέλια.

Εἰς τὸν Παναγιώτην ὄμως τὸν πολὺν Πυλαρινὸν
ποῦ τὸν ξέρω πάντα πρῶτον καὶ καλὸν θαλάσσινον
ν' ἀρμενίζουσι τὰ καρᾶβια πάντα μέ καλὸν καιρὸν
καὶ τοῦ στέλλω ἕνα καρπούζι, γινομένο, δροσερὸν

Στὸν Ἀναγνωστόπ'λο Τάκην πρῶτον ἐπιπλοποῖον
νάχη πάντα πρώτης φήμην κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν
μὰ καὶ ἄνθη τ' ἀποστέλλω καὶ πετόνι δροσερὸν.

Εἰς τὸν Πᾶνο Σωτηρόπ'λο Δικηγόρον ἐκ τῶν πρώτων
ποῦ ἡ «Δικαστικὴ» του κάνει τελευταίως μέγα κρότον
ἀνθοστόλιστο στέφανι με τραγοῦδι γκαρδιακὸ
καὶ πρὸ πάντων φιλικὸ.

Εὐχομαι καὶ εἰς τὸν Πᾶνον τὸν καλὸν μας Ἀτζουλάτον
χρόνια χίλια εὐτυχισμένα

καὶ ταχέως τὰ τυριά του νὰ τὰ βλέπη πουλημένα
Στὸν Τσαλδάρη Παναγῆν, ὅστις λείπη ἀπ' τὴν αὐλὴν
εὐχομαι τορὸν εὐρεῖν, νὰ γυρίσῃ στὴν Βουλὴν
Στὸν Π. Κόκκαλην τὸν φίλον, ἐργολάβον Καλαβρύτων
ἀποστέλλω τὰ λουλούδια μετ' εὐχῶν μου τῶν ἀρρητῶν

Εἰς τὸν Πᾶνον Δοῦβον φίλον δικηγόρον ἐκλεκτὸν
δυὸ νεράϊδες ἀποστέλλω καὶ Βαρβίτου ἄσμα γλυκὸν
ὡς καὶ χίλιας χειραψίας ἐκ Θεσμῶν χαιρετισμῶν.

Στὰ Καλάβρυτα ἐπίσης στέλλω εἰς τὸν Π. Τσαπάρην
τὴν δεσποτικὴν Τιάραν, καὶ τοῦ εὐχομαι τὰ χρόνια
Μαθουσάλια νὰ ζῆ

νὰ τὸν χαίρονται οἱ φίλοι ὡς καὶ γώ μ' αὐτοὺς μαζί.

Εἰς τὸν Πᾶνον Ζαρναβέλλη φίλιτάτον μας ἐκ φιλιτάτων
ἀποστέλλω ἕνα πλήθος φορεμάτων κι' ἀρωμάτων
μὰ σαμπάνια ἀποστέλλω ἐκ τῶν ποιὸ πολὺ ἀφράτων
λόγια, φούμαρα, ἡ τοῦρταν καὶ ἀνέμοις ἐπ' ὕδατων.

Ἀποστέλλω κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν Πᾶνον Μπουκουβάλαν
δυὸ ἀρνιά καὶ δυὸ λαυράκια στὴ μενζίνα με τρεχάλαν
Εἰς τὸν Παναγιώτην Γεώργιαν νύμφην στέλλω σὰν μοντέλο
μὰ νὰ ἔχη δὰ καὶ προῖκα ἀρκετὴν ἐπίσης θέλω.

Στὸν Βογάσαρη τὸν Πᾶνον ποῦ περιπατεῖ με πόζα
ἀποστέλλω καμπανίτην ὡς καὶ μιὰ μικρὴ γιάζοζα
Πολλὰ σίδερα τοῦ στέλλω καὶ λαμπρόνια στό τσουβάλι
τριαντάφυλα μιὰ κόφα, τσατσαμίνια στ' ἀνθογιάλι
Εἰς τὸν Μέγαρη τὸν Πᾶνο ἕνα δίσκο με γλυκὰ
καὶ με σάντουιτς ἀκόμη μὰ πολὺ προσεκτικὰ
ρόδα κόκκινα ἐπίσης τῆς φωτιᾶς καὶ δροσερά
καὶ νὰ εἶναι θρονιασμένη πάντα σπῆτι του ἡ χαρά.

Εἰς τὸν Δρούγαν στὰς Καλάμας, φίλιτάτον καλὸν μας Πότην
ξακουσμένον καὶ μ' ἰδέας, ζωηρότατον ἀγρότην
εὐχομαι πολὺ ταχέως νὰ τὸν ἴδω σ' ἐκλογὰς
καὶ αὐτόνε νὰ τὸν ἴδω στοὺς ἀγρότας βουλευτὰς

Εἰς τὸν Σαφαρῆν τὸν Πᾶνον τὸν καλὸν Συμβολαιογράφον
ἀποστέλλω πλήθος τίτλων συμβολαίων καὶ ἐγγράφων
καὶ τοῦ λέω τέλος πάντων τοῦ φιλιτάτου μεσ' στ' αὐτὴ
δὲν τοῦ στέλλω τὰ λουλούδια ἂν εὐθύς δὲν παντρευτῆ

Εἰς τὸν Τάκην Τσιριγώτην ξάδερφό μας ἀπ' τὸ Γιάννη
στέλλω ἕν' ἀπολυτήριο με χαρτὶ καὶ με μελάνι
Στὸν Γιωτόπουλο τὸν Πᾶνο δικηγόρον ἐν Κερκύρα
ἀποστέλλω μιὰν μύρα

καὶ τοῦ εὐχομαι νὰ χαίρῃ πάντα τὴ χροσὴ του μοῖρα
Εἰς τὸν Πᾶνον καλὸν φίλον δικηγόρον Χωροφᾶν
εὐχομαι νὰ κάμῃ τόσα ποῦ νὰ μὴ τοῦ τὰ μετροῦν
Στὸν Μπαχᾶν τὸν Παναγιώτη στ' Ἀγριδέικα ποῦ ζῆ
εὐχομαι τὰ χίλια χρόνια ἄνθη στέλλοντας μαζί

Εἰς τὸν Παπαγεωργίου Παναγιώτην στέλλω μύραν
καὶ τοῦ εὐχομαι νὰ χαίρῃ τὴν ὥραϊαν του κυρίαν
μὰ καὶ πάντα ν' ἀπολαύῃ ἐξαιρέτως εὐτυχίαν
Εἰς τὸν Τάκην Γεωργόπ'λον δικηγόρον ἐκλεκτὸν
ποῦ τὸν βλέπω εἰς τὰ κέντρα κομιλῶ καὶ τακτικῶν

ἄνθη στέλλω ὡς συνήθως
καὶ πελάτας ἕνα πλήθος

Καὶ εἰς τὸν Παπαχρυσάνθου Τάκην φίλον μου σπουδαῖον
ἕνα ἀνίστρον γεμάτο ἀποστέλλω ἐξ ἀνθῶν

Στὸν Κουρμέντελον τὸν Τάκη τὸν καλὸν μας ἱατρὸν
ἐν βαρέλιον ἐκ ζύθου ἀποστέλλω δροσερὸν

Εἰς τὸν Πιερρῆν τὸν Τάκην μανδολῖνον ἀποστέλλω
καὶ τοῦ εὐχομαι ὑγείαν σιδηρὰν καθὼς τὸ θέλω
Εἰς τὸν Τάκη Ἀναγνωστόπ'λον δικηγόρον τε καὶ νέον
ἐν βαρέλιον κονιάκ ὑπερπλήρες καὶ γεναῖον

Στὸν Παναγιωτόπ'λον Τάκην τῆς Τραπεζῆς τὸν Ταμίαν
εὐχομαι νὰ χαίρῃ πάντα τὴν καλὴν του τὴν κυρίαν.

Εἰς τὸν Τάκην Ντρέν ποῦ εἶναι ἕνα πρώτης παληκάρι
πίπερμαν, Βερμουτ τοῦ στέλλω καὶ μιᾶς γίδας τὸ ποδάρι.

Εἰς τὸν Τάκη τὸν Σταθάτον στέλλω μπουτι γεμιστὸ
κι' εὐχομαι νὰ τότε βλέπω ὅπως πάντα γελαστὸ.
Στὸν Παναγιωτόπ'λον Τάκη τὸν καλοῦ Παρασκευᾶ
στέλλω τούρτες, στέλλω ἄνθη ὡς καὶ δίσκον με γλυκὰ.

Εἰς τὸν Τάκη τὸν Λιακόπ'λον ἀποστέλλω μπουγαρίνι
καὶ νὰ χαίρῃ τὴν κυρίαν ποῦναι ἕνα φιγουρίνι.

Εἰς τὸν Τάκη τὸν Γαρέζον τὸν Ἐπίτροπον τοῦ Κράτους
ἀποστέλλω τὰς εὐχὰς μου καὶ πρὸς τοῦτον τὰς ἐμπράκτους
ἦτοι στέλλω κατσαρόλαν με δυὸ γάλους παχυτάτους.

Εἰς τὸν Τάκη Λιάλιον στέλλω ἕν χρυσοῦν Λιβανιστήριον
ὡς ἐπίσης εἰσιτήριον
γιὰ νὰ μπῆ σὲ μογαστήριον

Εἰς τὸν Πᾶνο Μαρινόπ'λον εἰς τὸν Πύργον Δικηγόρον
ἐκ Πατρῶν τοῦ στέλλω νύμφην βαρυπροίκιστον ὡς δῶρον.

κι' ἂν ἐξέχασα κανένα

συγχωρᾶτε με κι' ἐμένα

γιατὶ ὅπως φίλοι τώρα τὰ μυαλὰ ἀπ' τὴ ζέστη πάνε

εἰς τὸν Πύργο λειτουργᾶνε,

Τέλος στέλλω μαζί σ' ὅλους τὴ θεομὴ μου τὴν εὐχὴ
Μαθουσάλια τὰ χρόνια χίλια νᾶναι κι' εὐτυχῆ.

Εἶδος ὄρα τελευταῖα

μὲ μιὰ εἰδησι σπουδαῖα

Τέλος τώρα καὶ ἡ ὥρα τῆς διακοπῆς ἐπέστη
ἀπὸ τὴν πολλὴ τὴ ζέστη

Δὲν ἀντέχομεν. Ἐγίνῃ τὸ μυαλὸ μας πειὰ κουρκοῦτι
κι' ὅποιος κήκε, ποῦ λέει καὶ ὁ μῦθος στὴ γιαιούρη
τὴν φυλᾶ τὴν ὥρα τούτη

ἄλλως τε κι' εἰσπράξεις πρέπει νὰ ποιήσω μερικὰς
γιὰ νὰ ἔχομεν ἐκδόσεις τοῦ λοιποῦ χρωματιστὰς
ἄς θ' ἀρχίσ' ἀπ' τοῦ Σεπτεμβροῦ δέκα πέντε τακτικὰς